

Bemærkninger til forslaget

Igennem mangfoldige år har EF arbejdet under den håbløse ordning – der senest som foreløbig afgørelse er blevet udfærdiget den 8. april 1965 i Bruxelles – at Luxembourg, Bruxelles og Strasbourg forbliver foreløbige tjenestesteder for Fællesskabernes institutioner.

1965-afgørelsen (fusionstraktaten) begrunder selv bestemmelsen med: »at der er anledning til med henblik på at løse visse særlige problemer for Storhertugdømmet Luxembourg«. Efter 13½ år må disse særlige problemer bag den foreløbige løsning da være klaret.

Det er i al fald åbenbart for enhver, at der er meget betydelige ulemper forbundet med den gældende ordning, jfr. f. eks. Fræmskridt 1978-11 side 18 f. Dødvandet kan alene brydes ved, at et EF-medlemsland, der ikke er direkte impliceret, tager sagen op på et grundlag, som forpligter den pågældende regering til virkelig effektivt at gøre en indsats. Det vil derfor være hensigtsmæssigt, at den danske regering får et påbud fra det danske folketing.

Det har jo ikke nyttet noget, at Kommissionen i medfør af 1965-afgørelsens artikel 10 hvert år har forelagt medlemslandenes regeringer »en beretning om den forliggende situation vedrørende placeringen af Fællesskabernes organer og afdelinger og om mulighederne for i overensstemmelse med denne bestemmelse af træffe nye dispositioner under hensyn til, at Fællesskaberne skal kunne fungere bedst muligt«.

Til belysning af, hvordan den nuværende ordning virker, citeres fra 1975-bogen af Marcell von Donat, som i Danmark er udsendt under titlen »På sporet af Euro-klanen«:

»Europæerne har regionaliseret deres Metropoler.

Afstanden på 400 km mellem bydelene, nemlig Bruxelles (1.000.000 indbyggere), Luxembourg (100.000 indbyggere) og Strasbourg (250.000 indbyggere) burde ikke være noget problem.

Allerede for mange år siden besluttede man, at man i det mindste hver tredje uge ville rejse sig fra skrivebordet og tage ud på landevejene. Det var længe før, man i Europa kendte Mao Tse-tungs

tanker om, at teoretisk arbejde jævnlig bør afbrydes og underbygges af praktisk, fysisk arbejde.

Mellem de tre bydele har der nu i tyve år flasket et tusindtalligt vandrende cirkus af ministre, kommisærer, delegerede, diplomater, embedsmænd, translatører, eksperter og en bagtrop af underordnede og journalister.

Cirkustroppen belaster de offentlige transportmidler, finansierer for en stor del telefonanlægsomkostningerne og sikrer arbejdspladserne i de overfyldte hoteller.

Den splittede hovedstad er et velovervejede provisorium. Provisoriet skal sørge for, at eurokraterne aldrig glemmer, at de er nomader. De er undervejs og deres opgave ingenlunde løst. Skønt alt organisationens brevpapir har ordet »provisorisk« anbragt foran adressen, har eurokraterne næppe ønsket det, men er blevet fastboende. De har bygget sig huse dér, hvor de kun skal arbejde provisorisk, og disse huse er ikke just barakker.

1951 tilbød medlemsregeringerne den belgiske regering at vælge Bruxelles til hovedstad. Under pres fra parlamentet måtte den belgiske regering afslå. Belgiens parlament havde nemlig gavmildt lovet byen Liège, at den skulle være sæde for Fællesskabsorganisationen, så valget af Bruxelles passede ikke parlamentsmedlemmerne.

De tvang regeringen til at afslå tilbudet. I dette tomrum af pinlig overraskelse kom den gamle ræv Joseph Bech, dengang Luxembourgs udenrigsminister, frem med sit tilbud om provisorisk at huse den nydannede Montanunion i Luxembourg. Udenrigsministrene tog lettet mod tilbudet. Montanunionens initiativtager, Robert Schuman, der var vokset op i Luxembourg, slog glad til.

1954 tilbød så medlemsregeringerne Luxembourgs regering at anerkende Luxembourg som endelig hovedstad og at installere Vestunionen (det europæiske forsvarsfællesskab) samt EF og Euratom dér – organisationer, der endnu var i deres vorden.

»Nej«, var den bekymrede biskops svar, efter at han havde beregnet tilvæksten af protestanter i det ellers rent katolske land.